

[Erik Kragh.]

nødvendigheden af tilstrækkelige øvelsespladser.

Jeg har med dette indlæg blot villet henvende opmærksomheden på disse spørgsmål, som er af så afgørende vigtighed for uddannelsen og dermed for, at afdelingerne kan opnå den fornødne krigsbrugbarhed.

Gerda Møller: Gennem de senere år er interessen for en løsning af sambeskatningsproblemet steget stærkt ude i befolkningen. Det vidner de mange henvendelser, der er kommet både til regeringen og til folkettinget, om, og udtalelser på møder og i pressen landet over vidner også om en stigende interesse.

Mit partis ordfører ved den nylige behandling af udskrivningslovsforslaget, det ærede medlem hr. Poul Møller, gik netop ind for en løsning af dette spørgsmål, og jeg føler trang til her under finanslovdebatten at uddybe dette.

I den aktuelle økonomiske situation, hvor det gælder om at forhøje vor produktion gennem bl. a. forøget arbejdsindsats, er det befolkningen en kilde til stigende undren, at vi stadig har en skattelov, der på grund af den høje progression i stedet for at fremme arbejdslysten og kalde reserverne frem tværtimod har den stik modsatte virkning. Denne virkning var ikke noget problem for 50 år siden, da loven blev indført. Dengang var det forholdsvis sjældent, at gifte kvinder havde selverhverv. Tilmed var datidens skatteprocenter meget lavere end de nugældende. Men i dag, hvor det bliver mere og mere almindeligt for hustruen at have et selverhverv, trænger en snarlig løsning af sambeskatningsproblemet sig på.

Dertil kommer, at man jo ligefrem fra de tidligere finansministre har fået tilsagn om, at der ville blive fremsat forslag til løsning af dette problem. Ikke desto mindre har regeringspartierne hidtil ikke kunnet opvise noget resultat, skønt de har haft muligheden for enten helt at ophæve sam-

beskatningen eller dog i hvert fald at bøde noget på uretfærdigheden ved at forhøje det hustrufradrag på halvdelen af indkomsten, dog højst 2.000 kr., som har været gældende siden 1946. Dette hustrufradrag var udtrykkeligt angivet at skulle være en foreløbig nødløsning, og alligevel er der intet sket, skønt fradraget absolut ikke kan siges at være af en rimelig størrelse i dag 16-17 år efter, når man tager den prisstigning, der har fundet sted siden da, i betragtning.

Op til valget i november 1960 fik man også et levende indtryk af, at nu skulle der ske noget på sambeskatningens område, eftersom praktisk talt alle partierne gik ind for, at der snart måtte findes en løsning. Det er imidlertid i forhold til tidens tempo en langsom fart, dette spørgsmål er underkastet, skønt det er et alvorligt problem ikke alene set med kvindens øjne, men langt mere som et familie- og beskæftigelsesproblem.

I en tid, hvor vi på næsten alle områder har ligestilling kønnene imellem, føles det som en stor uretfærdighed, at hustruens reelle indtægt er afhængig af den indtægt, hendes mand i det enkelte tilfælde opbærer; og da mange selverhvervende hustruer i dag ønsker at bære deres del af den fælles skattebyrde, er det tillige et irritationsmoment, at man under vor udviklede skattelov ikke kan finde ud af, hvor meget hustruens indtægt influerer på mandens skat.

Det kan heller ikke være rigtigt her i landet at have et skattesystem, der straffer den, der ønsker at leve i overensstemmelse med den for befolkningen almindeligt gældende moral, og som tillader sig den luksus begge at arbejde og derved måske at tjene mere end gennemsnittet. En indkomst bør ikke beskattes hårdere, fordi den tjenes af en familie.

Dette er efter min mening en afgørende principiel uretfærdighed, og den rammer så godt som alle de ægtepar, hvor hustruen har selverhverv eller hjælper manden i hans